

BORSSZEM JANKÓ

POLITIKAI TURF.

B—m. J—ó. Hiába! Ha nem telivér is ez a gebe, mégis csak elsőnek érkeznek be. De csak tudja ez a lovas, hogy köll megülni a táltost, ha görhes is.

A külföld bámulóihoz.

ZEGÉNY Magyarország! Sok a búja-baja,

Fül- és szívrepesztő fiainak jajja

És káromkodása:

›Mért vagy, ó nagy isten, hozzánk oly mostoha?

Boldogúl más nemzet, csak a magyar soha,

Csak az marad hátra!«

›Bosznia, szegénység, kis termés, nagy adó,

Iparpangás, tót, rác, oláh, elvtagadó

Gonosz Tisza Kálmán . . . . .

Ennyi roszt csak a mi könyvünkbe van írva,

Üldöz minket a sors, be is dönt a sírba

Ennyi csunya járvány!«

És más nemzeteknek nagyságát, hatalmát,

Dicsőségét, fényét, harcát, diadalmát

Nézi irigykedve,

Mint a szegény ember paloták láttára,

— Rá gondolva szerény, zsupos viskójára —

S elmegy tőle kedve.

S vágva sajátjára bús, kicsinylő képet,

Bámulva idézget mindenféle népet

Dolgaiban, bajában:

›Németeknél így van . . . így az olasz törvény . . .

Igy meg a szabadság dicsőséges földjén

Nagy-Britanniában.«

Igy . . . igen . . . — Ó külföld-bámuló magyarok:

Hogy e nagy dicsőség mellett még mi ragyog,

Nem veszitek észre?

Király-gyilkosoknak lobbanó fegyvere,

Gyujtogatók üszke s vérrel keverve be

Éhes írek kése.

Nagy Németországot, dicső Frankóniát,

A szép Italiát s a szabad Angliát:

Rajta, bámuljátok!

De annak, a ki a mindenhatót kéri,

Nagy népek sorsával sorsunk fölcserélni:

Imádsága átok.

Stárcsevics Dávid.

Zágráb. Május 5. (Er. sürgöny.)

Stárcsevics ismert horvát képviselő, kinek egészségi állapota már hosszabb idő óta komoly aggodalmakra adott okot, tökéletesen megzavarodott. Betegtségében azt képzei, hogy szónok és vértanu.

* * *

Zágráb. Május 6. (Er. sürg.) A

szánalomra méltó képviselő betegsége mindinkább növekszik. Zvonimir királynak hiszi magát s a tartománygyűlésben az elnöki fényes széket annak ellentétéül — árnyékszéknek tekint. Hogy a tárgyalások lehetővé tétessenek, a bán táviratilag Budapestről kényszerzubbonyokat rendelt meg Stárcsevics úr és követői számára.

* * *

Zágráb. Május 7. (Er. sür.) Im-

már bizonyos, hogy Stárcsevics agyrendszere a zágrábi földrengés alkalmával lódult meg.

* * *

Zágráb. Május 8. (Er. sür.) Stár-

csevics halluncinációi odáig fejlődnek, hogy vadállatnak képzei magát, aki napjában száz magyart képes fölfalni. Egy itteni állatsereglet-tulajdonosnak ajánlatot tettek, hogy szerződtesse; ez azt felelte, hogy vad párduczot, tigrist, oroszlánt szívesen; de tanulatlan Stárcsevicset nem fogadhat kretreczeibe, mert azok csak vasból valók.

* * *

Zágráb. Május 9. (Er. sür.) Stár-

csevicset megfigyelés végett a lipótmezei országos tébolydába szállítják. Betegsége a militecsismus acutus perforans. Dr. Subvenczeszlav Schmirovacski az egyetlen, akinek kellemesen csengő aranyzavára perczenként megjuhászodik. De a doktor urnak kevés a — reménysége.

KATHEDRAI BÖLCSESEG.

— Lehetséges, hogy a föld mint égi test elpusztul, bár ez még eddig nem fordult elő.

Országgyűlési tudósítás.

— From our own. —

Gaáll Jenő. Világosi képviselő lévén, világosságot csak tőlem várhat a ház a vámvitában. Mi a világosság? Az igazság. Hol az igazság? Az igazság sehol sincs, mert minden párt és tudós azt mondja, hogy a másikonál vagyis az ellenfélnél nincs — de mégis mindenütt van — mert ismét minden párt és tudós azt állítja, hogy nála lehet a megtalálni. Ebből folyik, hogy egy kis igazság mindenütt van, de a teljes igazság sehol sincs. Ha azonban a teljes igazság birtokába akarok jutni, legjobb lesz valamennyi tudós nézetét mind összekeresni és a sokból egyet csinálni. Mert a fizika azt tanítja, hogy a sok szín összekeverve fehérét ad; már pedig fehér csak az igazság. (Spectralanalytikus éjlen.) Ime t. ház! Malthus, Smith Ádám, Roscher, Leroy-Beaulieu, Molinár, és valahány nemzetgazda és pénzügyész a világon van, mind hozzájárult (egy palaczkot mutat fel) ezen egyedül üdvözítő liqueur készítéséhez. Megvettem ugyanis valamennyinek a műveit, aztán hamuvá égettem s az ekként nyert nemzetgazdasági nézethamut jóféle magyar szilvápálinkába szórván, az ekképen eredményezett italt a ház asztalára teszem. Czime: »Gaáll-féle, az összes nemzetgazdasági elveket koncentráltó vámtarifái helyes eszmecsöppek.« Akinek tetszik, ihatik belőle! (Jobbról: Nem kell! Nehány ellenzéki belekóstol, de rögtön rá kirázza a hideg.)

Madarász József. T. ház! Mindaddéig a vámtarifái teljes tételelességből nem eredményez kellőleges resultatum, valameddégig a budai kir. várpalotái laknak ormán feketesárgó lobogót lengettet a hazai bús szellő! (Csanyági. Gyalaázath!) Hogy pedétig a szabadkereskedés jobb-e avagy a protekciós szysztéma, az attól függ, hogy a honhaza szentelt földjének talaján a Hencsiszobor nem éktelenkedik-e mindnyájunknak mellő szomorúságára. (Csanyági. Folyton csak egyet kajaithok: áatokh!) Ezeknél fogvást csak annyit kell az elöttem fekvő képviselő ur által a ház asztalára tett italhoz hozzá mérőleg megjegyeznem, hogy ne méltóztasson abból a zagyvalék vinkóból inni; az egyedül üdvözítő jó ital, úgy gondolom tudja mindenki e házba és hazába, mi vertük csapra ebben a 48-as söntésben. Czime: »Első függetlenségi szabadalmazott ázsiai kuruczmagyar őshősital.« (Csanyági. A kau-áurrmány trucezára!)

Apponyi Albert gróf. Óva intem a t. házat, ne találjon ez italok egyikéből se bekapni és tartsa fenn szomjuságát azon ital számára, melyet én fogok szervirozni. Valahogy meg ne ütközzenek a vignetten, mely bizony nem a legcsábítóbban hangzik: »Bismarck-féle protectionista agrár-csöppek, a dr. Mayer szűrése nyomán.« Az ital azonban nagyon jó hatást szokott gyakorolni, kivált a rokkant földesurakra, kik ha e csöppekkel élnek, ismét talpra állnak. S ez az én főgondom. Meg akarom menteni a magyar gentryt a lapos guta név alatt ismeretes magyar betegségtől, mely ezt az osztályt gyakran kerülgeti. Mivel pedig a kormányjavaslat is ezt az italt ajánlja,

én rászavazok és elfogadom. (Zugás, meghökkenés a zagyvapárton. Az arcokon kétségbeesés. Az öregek szakálcukat, az ifjak, akiknek még van, hajukat tépik. Szilágyi a Pulszky fejére hamut hint, Pulszky az ünneplő ruháját szaggatja szét.)

Az elnök. Bocsánatot kérek a t. képviselő urtól, de engedje meg azon kérdést koczskáztatnom, hogy nincs-e tán a dologban valami tévedés?

Apponyi. Semmi sincs.

Desewffy Aurél gróf. Tisztelem Apponyi barátom gusztusát, de ki kell jelentenem, hogy az általa ajánlt agrár-csöppek az ő kizárólagos szabadalmát képezik, saját gyárából kerültek ki és pártunknak hozzájuk semmi köze sincs. Mi külön itall fogunk kedveskedni, melynek czime szintén: »Agrár-csöppek«, de egészen magyarok, nem Bismarck-félék. A megkülönböztető trade-mark rajta áll: egy kossi, melyet négy ló különféle irányba húz. Aláírás: »Zagyvapárt.«

Apponyi. Akkor tehát isten veled Relli és (Szilágyihoz) Dezső és (Grünwaldhoz) Béla és (Pulszkyhoz) Gusztó! Ideiglenesen átlépek a másik oldalra. (Megcselekszi és nyakig átlép a kormánypartra, ami nem kis dolog.)

György Endre. Nehogy a zagyvapárton Apponyi ideiglenes kiválása által egy hely üresen álljon, ami az országházi hely szükét tekintve, pazarlás volna — a pazarlásnak pedig én, mint qualificált nemzetgazda, ellenese vagyok: cserébe átlépek oda én, mivel különben is az ő italukat kedvelem. (Felhajt egy kupicza zagyvapárti agrár-csöppet és brudersaftot kocczint a vezérférffakkal, kik savanyú képpel, de szívesen látják a cserepéldányt.)

Börzeviczy W. M. élczei.

— Amidőn Apponyi gróf nagy kormánypárti beszédét befejezte, odamegyek hozzá és azt mondom: »Irgalmaz barátom, a te magas vámjaid az én tárczám t fenyegetik.

(Wie macht man schon keune solch e Wütze!)

— A rózsalány-dijról beszélünk. »De miért adják mindjárt férjhez a rózsalányt?« kérdik. »Hiszen az természetes!« felelem, »nem lehet rózsza tövis nélkül.« (Guido gesagt!)

— Hogy nem csupán a Teleky-, de a Karácsonyi-dijakat is csak a szemérem paragrafus alkalmazásával adják ki! (Wie erröthet man ein Tröppel!)

— El nem tudom felejtani azt a kedves kis lovagló művésznőt, aki oly hirtelen halt el. Eszembe jut egy rakétám, amelyet akkor a manègeban a Gida gróf előt eresztettem föl. »Az a göttliche Emily!« mondám. Wenn sie sich nur heiraten loisset! Gida gróf megölelt, Emily kaczagott. S most mindennek vége. (Reiten kenn ich nix, wor'n soll ich nix ü bissele ölgü-ch seun?)

— Hogy miért mondott Jókai toasztot a hadseregre? Cherchez la femme! Talán azokat a csókokat, amelyeket a debreczeni asszonyoktól kapott, akarta helyes címükre szolgáltatni. (Mars — Wütz!)

XIII. Löwi római főrabbinus urhoz.

Környez a nyógolom.
Heljettem Solomon-
Lében

Az, aki írni szok;
O mast konál a sok
Lében.

De, mit nem tettem rég,
A tollhoz nyólok még
Én most.

Szentsohégedhez írok
A milyen jót bírok:
Rigmost.

Mert Ün egy homános,
Nemesch, boráságos
Ember,

Ki hirdeti a jót,
És a szegény zsidót
Nem ver.

Ad Ün ed jó tanátscht:
„A zsidót te ne bántscht
Hivem!

Bánj, a hojd illik, te
Vele, és mindig sze-
Liden!

Jölőködés nadjon
Csónya dolog vagyon!...“
Mondolsz.
Azt hiszek magom isch,
Echt kristlich-katholisch
Gondolsz.

Pozsonyban nagy reb Löw
— Elmólt már 500 év —
Fényes
Csodákat mövele,
És vala mindig e-
Rényes.

Agyagba fújt bele:
És lelket lehele
Szája.

Por-fi szót fogadott,
És szépen halgatott
Rája.

Töb csodát tettél te!
Lelket leheltél be
Élő

Embernek szívébe;
Voltál szent ígét be-
Szóló.

Hald áldó beszédem,
Bár milyen szerényen
Szól is.

Az áldásch, hojd ha jó,
Hosznál, ha jün zsidó-
Tól is.

SPITZIG ICZIG
ischmeretesch hazaphi
és tscholádapa.

Tönődés.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Hoidha madjarok todták vární
erdéli szaxoknak 700 esztendő, amedig
nem lették madjarok: miért nem okor-
ják odni izraelitóknak 50 esztendő,
amedig lesznek madjarok?

Pályakérdés.

Miután XIII. Leo pápa leg-
ujabb körlevelében a szerencsétlen
muszka zsidóknak pártját fogja
míg Nemes Józsa somogyi
plébános ur a somogyi megye-
gyűlésen Istóczy hívének vallja
magát és azok üldöztetését szorgal-
mazza,

Fölmerül az a kérdés:

Rangban nagyobb-é a különb-
ség pápa és plébános között, vagy böl-
cseségben és felebaráti szeretetben?
A legjobb válasz jutalma Istó-
czy árnyképe s a Szalay Imre stilusa.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— A jogi egyetem előtt sür-
gölődik a fiakkeros; a me-
dikai előtt hűsel a kom-
fortáblis; a technikusok
előtt elslajfol a ló pálya; csak
a filozopternek nincs min gaval-
léroskodni, amióta befagyott a
+ kros omnibusz.

— Hatalmas, szemitamén-
tes, tréfi bizottság alakult a jövő-
heti majálisunkra. Hónap eleje
van, az igaz, de én azt hiszem —
egy állván a dolgok — nem fog
ártani a majális alkalmával egy

kis gyűjtést eresztani meg az e hónap végén, a mar-
gitszigeti muri folytán puczéron maradandó juristák javára,

a kik ugyancsak nem fognak számíthatni a böszült jordány-
kollegák bugyellárisára a snásznak fenyegető perczekben!

— Rég mondom, romlott a világ. Lám a legtöbb tech-
nikus meg esküszik rá, hogy ő — diák!

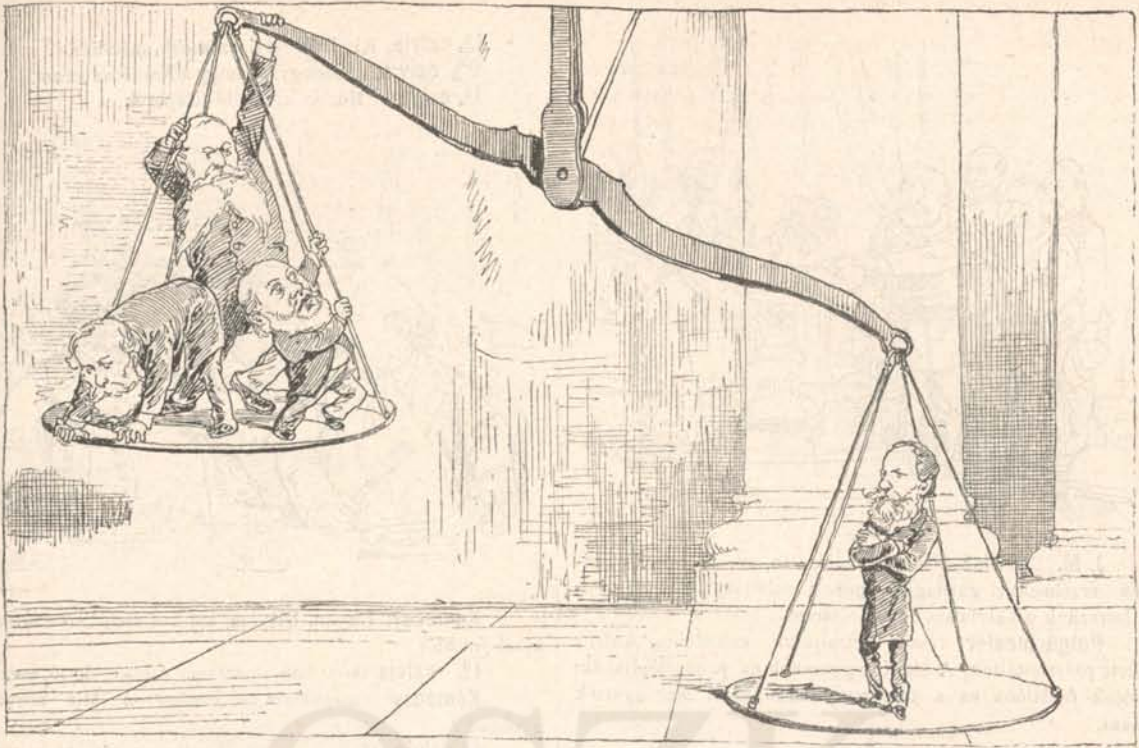
— No, én csak hű maradok az alagérbeli elveimhez.
Vécsey uram, a balek-dékán, felhív a vizsgára; bármilyen törté-
jék is: ő adta az — »agít«.

A Petőfiak Debreczenben.

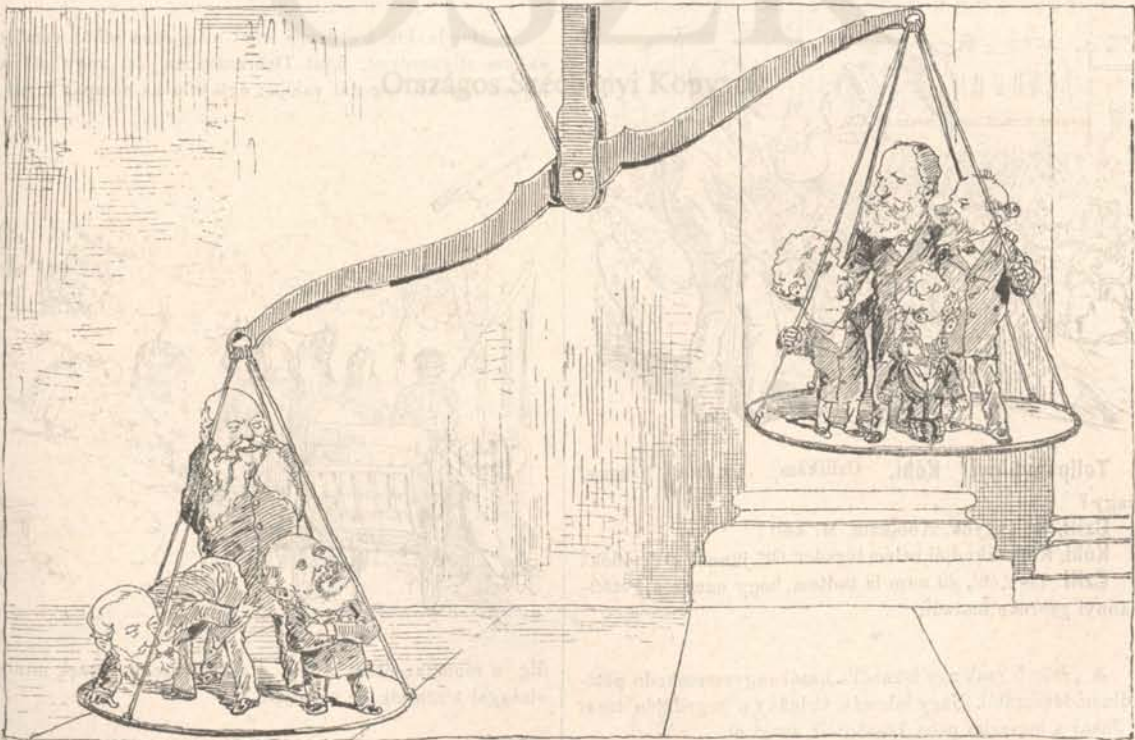
(A miniszterelnöki palotában.)

T — a K — n. Jól van, Móricz fiam; csak menj le
Debreczenbe és ünnepeltesd magad. A költő belopja magát a
czívisek szívébe s ha már egyszer benne vagy, akkor már
könnyű lesz beléjük plántálni azt is, hogy kormánypárti jelöltre
szavazzanak. Vidd el magaddal Bunda Jósikát; — így senki se
fogja gondolni, hogy komoly járatban vagy.

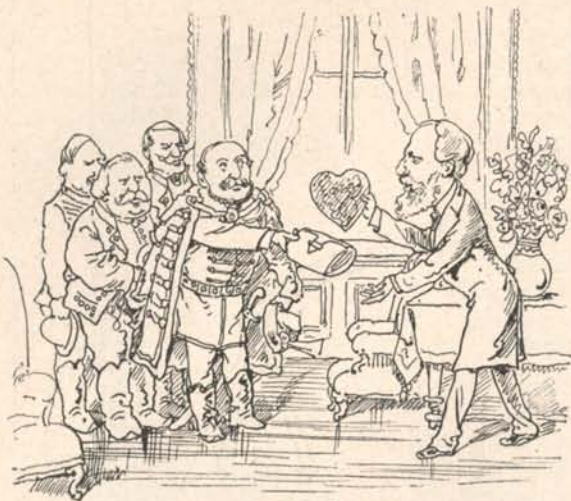
J — i M — r. Értelek, uram.

Ha egymaga jár lent Jókai, a mérleg egyik serpenyőjét lehúzza. De hogy felpakkolta az ő petőfai: ime

fölbillent. Megmondta már azt régen a német Gyulay, hogy valamivel kevesebb néha több.

J. M. Tárzánk nincs. A kinek van, azé is üres. Fogadjátok érzelmekkel gazdagon spékelt szívűnket, melyet ezenel leteszünk a kálvinista Róma oltárára.

Polgármester. Sose busuljatok, cselédeim. Ántritt mellett prézsmítálotok. A légátus gyerekek ne panaszkodjanak. Nesztek foglalóba ez a tele pugyilláris. Most meg gyertek torozni.

*

Tolipánvölgyi Kóbi. Czilikám, czukros aszony, hol vagy?

Czili. Itt vagyok, Kóbikám. Mi köll?

Kóbi. Kapaszkodjál belém tégedet. Ott jönnek a Petófiók!

Czili. Te Kóbi, én nem is tudtam, hogy ennek a Petófi-nek annyi gyereke maradt.

*

A „Bika” csak úgy bömböl a hasábangyomroskodó petófiak dinomdánomától. Nagy lakozás. Czigány a hegedűjén toasztoz. Jókai a legszebb pohárköszöntőit zengi el.

1° czivis. Ki itt a letvicezőssebb mendikás?

2^{ik} czivis. Aszongyák, hogy a Kamócsy uram.

1° czivis. No, én amellé telepszök.

Komócsy. Ugyan, bátyám, azt a sőtartót nem tolná egy kissé errébb?

1° czivis (hasát fogja nevéttében.) Aúnye, de jó beszil.

Kómócsy (megütöközve nézi szomszédját.) Mit nevet ki-gyelmed?

1° czivis. Hogy ne nevetnék? Hasze, sőtartó az pruden-czia! Prudenczia ammög azt jelenti, hogy vicez! (Tovább rázatja magát a nagy kacagástól.)

*

Bunda Jóska érdemei iránt még soha sehol sem voltak akkora elismeréssel, mint Debreczenben. Itt vagy ott akadt legyen egy kis végezni valója: egy ötlovas pompás fogat min-

dig a rendelkezésére állott s a debreczeni szüzek mindenütt virággal hintették be az útjait.

*

1° czivis. Állj fő ide az asztalra, kis szögám. Azt halljuk: inékölni is tudsz. Mink meg nagyon böcsüjünk a kántust; hát ereszd meg.

K-s J-f. (szaval.)

*Valahol messze, valaha régen
Temető állott a falu-végén . . .*

2^{ik} czivis. A pozdorjátad! . . . ne dümmögj, ha'fűjjad!

K-s J-f (a borostyán koszorújának a bronceán keresztül ugrik és kiszalad.)

3^{ik} czivis. Ejnye, de helyes kis kókler!

Cziva. Láttá ked azokat a pesti csodafiakat, akit pizért mutogatnak a diátrumba?

Czivis. Láttam. Ketteje|akkorka, mint a kőrmöm. Nízd

meg őket, ahol gyűnnek — de rájuk ne feledkezz!

Megtéktintése a város nevezetességeinek. Ezek közt első sorban állanak: Szádkffy bátyánk és Simonffy Samu. Aztán kegyeletes elzárandokolás ahhoz a házhoz, amelyben Petőfi lakott ugyan, de nem jól. Majd kirándulás az erdőre. Honleányok Jókai elé járulnak, hogy megpuszizzák. Komócsy erre az inezidensre kinevezi Jókait Csókainak. A rettentő példán megindalva, Bunda Jóska meg Csokonainak. Jókai a rimáncodó honbölgyeknek emlék- és jutalomkép egy-egy fűrtöt metsz le

gazdag hajzatából.

Bartók Lajos. Eljjen Parókai Csókai Jókai Mór!

Bunda Jóska (hotykén.) A felét már megcsináltuk mi az én druszámmal.

Bartók indítványára Bundának még azon melegében állítanak monumentumot.

(A miniszterelnöki palotában.)

T-a K-n. No Möricz, füstöld fel a toasztjaidat! Simonffy mellett szavaltál, ők meg Thaly mellett szavaztak.

J-i M-r. Ennek csak a magyar nyelv az oka.

Apponyi A. gr. emlékkönyvébe.

MEGY Apponyi Mayeren,
Földig ér a lába,
Nagy a legény, de kicsi
Az ő elvű pártja.

Gyepes hanton perorált,
Legelészett nyája,
Egyszer csak azt hallja, hogy
Itt a tarifája.

Fölpattan a doktorra,
Országháza vágtat,
Hát ép jókor érkezett:
Még sok igent várhat.

Elv-keseredésébe
Mi telhetett tőle?
Nagyot ütött botjával
A pártja fejére.

Liberális,
Szociális,
Radikális,
Klerikális
No, de akár mit csinál is —
Végül mindig feudális.

Hogyha csupán ezt akartad Apponyi,
Kár volt akkor oly soká mást papónyi.

Már Apponyi trónkereső,
Pártvezérré lesz a Dezső,
De már azt a vak is látja:
Ha az lesz is, nem lesz pártja.

Apró hírek.

☺ Napról-napra mindinkább érezzük milyen baj az, hogy Buda-Pest csak szép város, de nem egyszerűsmind székváros.

☺ Jókai Mór áldomást mondott a hadseregére. Bizony jól is eshetik a polgár embereknek egyszer-más-szor a hadsereg rovására inni, mikor ez ugyis egész évben a polgárság rovására eszik-izsik.

☺ Szegény zagyalék! A mit megnyert György Endre révén, azt háromszorosan ráfizette az Apponyi Albert vámján.

☺ Egy szóval: a zagypárt már eljutott mindenfélének a harminczadijára.

△ Ismét lopás. Egy hentesnek boltját fölfeszegették s a láda fiából a pénzt kikotorták. Hosszu futkosás után a hentes végre nyomára akadt a — rendőrségnek.

> Starcsevics Dávid revolvuzionárius horvát képviselőnél a kormány parancsából házkutatás tartatott. Abban a helyzetben vagyunk, hogy publikálhatjuk, miszerint a vadhorvátnál a kutató közegek épen semmit sem találtak, csupán a Csernátoni-féle »Parlamentizsebszótár«-nak Verhovay Gyula által javított és bővített kiadását.

△ Egy kis eltévedés. Vámos András bugaczi földmives értesülvén arról, hogy Budapesten Karácsonyi gr. a szüzeknek erénydíjakat osztogat, Rózsijával föl-rándult a fővárosba, hogy lánya számára a gróftól az erénydíjat kieszközölje. »Vezessen el minket — szolt Vámos András uram egy hordárhoz — a Karácsonyi-ékhez!« A hordáros engedelmesskedett. Belép Vámos András gazda iruló-piruló Rózsijával a fényesen világitott szalonba s egyszerre tizenkét cifra-ruhás úri kis-asszony ugrik eléjük. »Menjünk innen Rózszi — szól búsan Vámos András uram; — a hol ennyi úri kis-asszony töri magát az erénydíjért, nem jutott a szegény embőr lányának.«

☉ Csávolszky az „Egyetértés“ szerkesztője, a függetlenségi párt határozata folytán nem mervén képviselői minőségében az udvari bálon megjelenni, nevét *Ocsávolszky*-ra anagrammálta s így lopózott be a királyi várba. A szélsőbal kegyeit hajhászó udvar azonban fölsímvén *Ocsávolszkyban* a *Csávolszkyt*: az arcière-gárdából disz-őrséget rendelt melléje s így kísértette ki a palotából. Ez azonban még a vendégek oszlása előtt történt. (Igy volt.)

± Apponyi Albert gróf »*Der Oppositionsführer wie er sein sollte*« című politiko-philosophiai irányműve, melyen már hat éve dolgozik, félbenhagyta, előfizetőit (választóit) azonban egy most megkezdett művel fogja kárpótolni, melynek címe »*Der junge Carrièremacher. Praktische Anleitung für Politiker.*«

* Wertheim, bécsi pénztár-gyártó kihirdeti a lapokban, hogy az ő vas szekrényei milyen jeles szerkezetűek. Ime, tóban lelték meg a semináriumi kaszszát, mégsem égett el benne a bankó.

Mihaszna András

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Az a!

A világon az ujság író a letcsúfabb tensur. A még a rendőrt is regulába tartaná. Hát mire való a Jánklifalusi ur ü ekzselenciája? Ha rajtam állana, én el is fogatnám valamennyit. Oszt egygyüvé zárnám, hogy pusztulnának. Mer ugy ki nem veszejtené a fajtájukat senki, mint űk maguk, ha nincs egyéb falni valójuk.

Itt az a nagy kassza lopás a seminariumból! Nyomozunk erélyessen, hogy arról kódtúl, a kit egyszer gyanuba vettünk. Már lakat alá szedtünk vagy tizennégy bitangot s most nekünk esnek az ujságok, hogy így meg amogy minden ok nélkül fogdosunk össze feketét fehérét.

Ha senkit be nem csipünk, nekünk esnek — hogy is nevezem hamarossan? ... de hirtelen ki akartam mondani! ... — hogy ha sokat becsipünk, akkor meg aztat az edényi szabadságot hajtogatják. Hát minek akkor a rendőrség, ha respektálni kell az edényi szabadságot? Vagy van edényi szabadság, akkor nem kellünk mink: vagy kellünk mink, akkor fagombot ér az edényi szabadság, törne cserépre! Puntum!

Különben is az nem az ujságokra van bizval, hogy ki az gyanus, ki nem? Az a mi dolgunk. A kuriabeli janitornál találtunk 4000 forintos takarékpénztári könyvecskét, meg smukkot egy csomót.

Engödelmet kívánok, de egy janitor, a kinek ebbe az inséges világba 4000 forintja van a takarékpénztárban, akit nem is a kapunyitogatásból szőrzött: meg a kinek a smukkja nincs a zálogházba, az gyanus, ha még olyan ártatlan is.

Egy másikat meg azért fogtunk el, mert egy garassa se volt. Mindönit a zálogházba vitte.

Ha nem félt volna a veszedelemtül, nem dugdosta volna el oda a holmiját.

Az alkaptányság meg nem is egészen helössen járt el abba a kázusba. Én el nem eresztettem volna a kezem közül aztat az embert, a ki aztat kereste, a ki látta aztat, aki tagadta, hogy látta aztat, aki nem látta.

Mert mért kereste, ha nem egy gyékényen lop vele? Meg hogy gorombák is voltunk. Talán bizony kezet csokoljunk neki, mikor olyan gyanús, hogy az utcán hátra dugja a kezit a kabátja zsebibe. Még maga magától sincs bátorságba.

Nem ér az az ujságbeszéd pitykét se, hogy így ugy rendőrség. És köll ahhó! Mert asszongya a nagyságos főkapitány ur ő melltsósága, hogy rőndnek muszáj lönnyi!

Honleányi rózsalevél

Gf. Karácsonyi Guido urhoz.

Lengenádfalván, bájhó 10.

Grófikám édes,

Dagadó keblem kecsüd-vözletével rebbenek önhöz, ki megjutalmazza az erényt.

Merények viadalma közt erények diadalma: ó, ez dicső. Vastag jutalom vékony leánynak: még azabb.

Nemde?

Igen, ó igen!

Solymár! Ahol egykor Mátyás király solymával őzi-

kékre vadászott, ott ön báránykát koszoruz.

Persze, minden kornak más a fegyvere.

Nemde?

Igen, ó igen!

Egy báránykának juttat ön arany erénybért. De nem husvéti báránykának, mert hiszen ő előtte még ismeretlen a hus vétke.

És Gida a bárány mellett: mily kedves! De nem bőködő, fiatal gida; hanem Guide de la vertu, az erény utmutatója.

Még tegnap a pártá alatt a becs'kecse — s ma már a kecs becse.

Nemde?

Igen, ó igen!

S a jelenet fölött a haynaldi szürkület bíbor fénye. Boldog vagyok.

Most Jókaimhoz lebbenek, hogy ajkammal lepecsételjem édesen zengő ajkát.

Szemérmes kecsüd-vözlettel

honhuga

Lengenádfalvay-Kotlik Zirzabella.

— Antisemitismus a „Borsszem Jankó“ ellen. —

A Székelyhídon megjelenő »Érmellék« szimű közművelődési, társadalmi stb. hetilap ápril 30-ki számának fő-cikkében a zsidó ellen igazítván, a többi közt ezeket mondja:

»Van egy zsidó által szerkesztett élelplapunk, a mely hosszú évek óta szemöl-szembe gunyolja a magyart; tulzott genrealakjaiban a magyar nemzet ősi erényeit; a lovagiasságot, a nemzeti büszkeséget, az egyeneslelkűséget teszi hétről-hétre nevetség tárgyává. Más országban már régen pusztulnia kellett volna ennek az élelplapnak, — mi zsebre rakjuk a gunyolódást, sőt még nevetünk rajta, előfizetünk a magyarembert nevetség tárgyává tevő élelplapra s azt mondjuk a szerkesztőjéről, hogy szép eszű ember stb.«

Ha annyira hazug és rossz hiszemű nem volna ez a tétel, az embez hajlandó volna egyszerűen butának tartani. De hát még ez a butaság sem kerül ki magától a lapból, azt is kölcsönbe vette valami »Bűzölgő« nevű élelphetetlen, keserű lapu heti közlönyből, mely, mint hozzánk beküldött egyik számából olvassuk, Mokány Bercziben a magyar nemzet kipellengézetetését látja s véres boszút kíván; pedig egy főreessel is beérné. Rossz ügyet még rosszabbul nem védelmeztek.

*

(M. Korona május 9.) Valamint a középkorban a pápák Rómában menhelyt nyitottak a Ghettóban a mindenfelől üldözött zsidóknak, úgy most XIII. Leó pápa fölemeli hatalmas szavát a legujabb zsidóüldözések ellen; a Ghettót ugyan nem nyithatja meg ismét előttük, minthogy azt Rómával együtt elvették tőle, de szava azért nem fog hatás nélkül maradni.

*

— Csoda. —

Mikszáth. K. »Tót atyafiak« p. 39.

»Oh, az első vallomás nagy költői szó, melyhez hasonló csak egyszer, ezred évek előtt mondott az Ur: legyen világosság! Föld, víz, levegő, völgyek, fák meghallották és engedelmesen bólintottak a fejeikkel. (Milyen is lehetett az a föld, amidőn nehéz gömbjét megbólintotta; a víz a mely megcsóválta kutfejét; a levegő, amely fejnek hiányában bele szorult egy ökrőrhólyagba s azt lóbáztatta meg a hajnali szellővel; meg a völgy is, amely karimájának ormával földindító biczentéssel üdvözlé az első vallomást.)

*

— Egy udvari báli tudósításból —

Az a gyémáncsokor, mely királyné ő fge mellén ragyogott, a bécsi császári kincstárnak egyik gyöngye.

S. S. Ha K. urfi a zsidófalást nem az apján kezdi, az csak azt mutatja, hogy ép olyan gyöngéd fia, mint a milyen jó izlése van. — B. G. Helyet szoritunk neki. —

Frondeur. Az első frondeur Dávid király óta; a tehetetlen óriást még így fültövön nem legyintették; még pedig nem is hitvány kavicssal, hanem köszörült gyémánttal. Mentől előbb ékszerű foglaljuk a B. J. hallhatatlansági gyűrűjébe. — **V. A.** Nem értjük hova vergél. Az tény lehet, hogy T. G. ötször húzta meg az apját, de ezen nevetni nem lehet. — **N. A.** Debreczenből ezen a néten egyebet is küldhetett volna egy régi adománál. — **Fgyl.** Azok végre is helyes definíciók. Lássuk a »többit.« — **Választó.** A somlyó-vásárhelyi függetlenségi párt kicsöppent prófétájának műkönyvekkel föleresztett nyomdafesték remekét azzal az élvezettel olvastuk, a melyet lapunknak ez a diadalmos konkurrense mindannyiszor szerez nekünk, valahányszor írásban vagy szóban kiáll a placzra s széles hazafi keblét a rátermett öklével döngötte, abból érzeményeit kipuffogatja. Uzsora kamattal fizetnök neki vissza ezt a gyönyört, ha nem tudnók, hogy a jeles népfő az uszórának ezt a nemét kevése becsüli. Írásban bár mekkora legyen az ő ellenállhatatlan humoru gyásza, élő szavait bár mennyire zsirozza is meg hizalmas bánatának vastag könyvedzésével: győzedelmes vis comicája akkor aratja legkövérebb sükereit, amidőn mint néma actor lép ki a gyászporondra és természetes mivoltát a föl-ásott sir fővényébe vágva, hatalmas műzokogással igyekszik a föld forgását ellenkező irányba terelni, mint tette ezt S. E. temetéskor, amidőn is azt várta siralmainak jutalmakép, hogy a homokban ott hagyott ölenyomatát a párt viaszkkal kiöntetvén, a sokszorosítást elrendelendi; amit cselekedni, minden magyar kebel sajnálkozására, elmulasztott. De hogy is mondja a költő? —

Nem nagy szám a három, —
Ha elmulik a három év,
Megtörök a járom!
Türelemmel várom;
És akkor a magyar kormány
Nem egyéb mint várrom,
Amilyen én, pártom párom,
Te veled a diadalmi
Andalgót eljárom,
Diri duri dárom!

Dmk Ljz. A »Borsszem Jankó« 1-ső évfolyama rég elfogyott s rendes uton nem is kapható. Ha valamely olvasónk, aki birtokában van, hajlandó azt eladni: szívesen vállalkozunk a közbenjárásra. — **Pozsonyba.** A Kraxelhuberopolisból vett elismerés méltó büszkeséggel tölti el keblünket. — **Sz. V.** Nem érdemli meg a kifigurázást. — **Mtrnds.** Fiatal elméje édes turóját érlelje még eszösebbé a tudás dere. — **Bujákra.** Mily gyönyör a sorsnak! Az ottani uradalmi tisztartóság hirdeti, hogy hatvani Deutsch B. ur a koresmáltatási jogot bérbe adja s hogy az ajánlatok stb. a földes uraságnak beküldendők. S még él a »B. J.«-nak az az évfolyama, amelyben az akkori bujái földesuraság kihirdetvén a koresmáltatási jogot: az ajánlattevők közül kirekeszté — a zsidókat. — **Kb grf.** Mind a kettőt felhasználjuk, mint e számunk is bizonyítja. Köszönet! — **Érmelléki.** A Székelyhídon megjelenő hírlap vezércikkének valóban néhány derült pillanatot köszönünk. Hogy mások is élvezzék, kiragadjuk a meg nem érdemelt homályból s a »B. J.«-ra vonatkozó passzusát közöljük. Si licet parvulum Jonnunculum Piperulum componere Friderico magno: mi is lejobb akasztatjuk a remek passquilst, hogy mentől többen olvashassák. — **E. I.** Több példányban érkezett. — **Romulus.** Együgyűségek.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.